

Preek 139 Mk.5,36

- **Inleiding preek**

Het wil nog wel eens gebeuren dat het beeld van ons leven ineens door angst en door onzekerheid worden bepaald.

Dat we van het ene op het andere moment diep in de put zitten.

Dia

- Een moeder kijkt naar haar buiten spelende kinderen.
Ze glimlacht - ze is gelukkig.
En ineens - als een dolkstoot - komt in haar de gedachte op: *"als er één nou eens een ongeluk zou overkomen en zou komen te overlijden? Zou ik daar ooit overheen komen? Ik zou het denk ik niet kunnen verdragen"*.
En over haar geluk van zopas hangt in één keer een schaduw.
De schaduw van bange onzekerheid over de toekomst van je kinderen.

Dia

- Een vader komt uit het ziekenhuis. Hij is er vrolijk, onbezorgd ingegaan; t' ging immers maar om een jaarlijks terugkerend, routinematig onderzoek. Hij had nog een heel ontspannen gesprek met de receptioniste gevoerd.
Maar nu loopt hij gedachtenloos langs haar heen.
Zo vrolijk als hij net was zo terneergeslagen is hij nu. Op de foto was een gezwel te zien geweest en het lijkt niet best maandag direkt terugkomen.
"Wat staat mij te wachten" - denkt hij - *"en als ik er niet meer ben, hoe moet mijn vrouw zich alleen redden - en de kleinkinderen..."*?
Ook zijn leven wordt van het ene op het andere moment overschaduwd door bange onzekerheid.

Wie herkent dat niet?

Dia

- We hebben net van de personeelschef gehoord dat het bedrijf waar we al jaren werken gaat inkrimpen en onze baan daarbij verdwijnt... wat nu?

Dia

- Moeilijkheden stapelen zich op in ons leven en het water dreigt ons over de schoenen te lopen...we zien het niet meer zitten... hoe nu verder?

Wie van ons heeft ze niet: die momenten waarop je het ineens niet meer ziet zitten en in de afgrond kijkt?'

Ook in de Bijbel komen we regelmatig mensen tegen die dat is overkomen.

Die van de ene op de andere dag diep in de put kwamen te zitten. In het verhaal waar wij ons deze morgen mee bezighouden maken we met twee kennis: een onzekere, zieke vrouw en een doodongeruste, bange man, die bij Jezus om hulp komen vragen.

De moeiten en zorgen van deze mensen laten Jezus bepaald niet koud. Integendeel, Hij voelt met ze mee.

Zo is Hij.

Nog maar pas geleden heeft Hij in het dorp Nain een vrouw ontmoet die zojuist haar enige zoon naar de begraafplaats bracht.

Dia

En toen Jezus zo die begrafenisstoet zag aankomen met voorop die huilende moeder toen weten we van Lukas - *"werd Jezus met ontferming bewogen"*.

Woord.....

Dia

En op het moment dat Hij - veel later - in Jericho kwam en hij twee blinde hulpbehoevend(mensen aan de kant van de weg zag zitten bedelen, reageerde Hij precies zo: *"Jezus werd met ontferming bewogen"* schrijft Matteus.

Dat zal bij die zieke vrouw en die bezorgde man dan ook niet anders zijn geweest.

Waar moeiten en zorgen zijn leeft Jezus mee.

En Hij laat het daar niet bij!

Jezus leeft niet alleen mee met verdrietige, bange en bezorgde mensen als wij kunnen zijn.

Hij laat ons door de schaduwen in ons leven heen ook weer licht zien:
'Wees niet bang, maar blijf geloven'.

Da's de rode draad van de preek:

Dia

WEES NIET BANG... MAAR BLIJF GELOVEN!

- **L. Mk.5:21-43**

- **Preek**

Het is een drukte van belang op het strand van het meer van Galilea. Drommen mensen verzamelen zich er om Jezus op te wachten die zo dadelijk met de boot aankomt.

Nog geen dag geleden is Jezus vanaf deze zelfde plek het meer overgevaren, naar het land van Gadara.

Misschien herinneren jullie het je nog: dat was die tocht waarbij het zo stormde, en Jezus de wind en de zee met een enkel woord tot bedaren had gebracht.

En het land van Gadara was dat land waar Hij die boze geesten had uitgedreven die toen noodgedwongen hun intrek in een kudde varkens namen.

Aan het eind van hfdst.4 en het begin van hfdst.5 staat dat beschreven.

Maar dat is nu allemaal achter de rug en Jezus is op de terugreis.

Dat nieuws heeft zich als een lopend vuurtje verspreid.

Jezus is namelijk inmiddels al wel zo bekend dat Hij geen voet meer alleen kan zetten.

De mensen volgen Hem bijna overal.

Zelfs als Hij per boot reist.

Toen Jezus en zijn leerlingen wegvoeren om naar het land van Gadara te varen, '*waren er andere schepen bij Hem*' staat er in Mc.4,36.

En de opvaarders daarvan zullen ongetwijfeld het nieuws dat Jezus weer op de terugreis is inmiddels hebben overgebracht.

Vandáár dat het nu zo'n drukte van belang is daar op het strand van het meer van Galilea.

Wie van de kinderen is wel es op vakantie naar een van de waddeneilanden geweest: Ameland, Schiermonnikoog, of Vlieland?

Nou als je dan in het hoofdseizoen op de pier staat in Holwerd,

Lauwersoog of Harlingen in afwachting van de boot die eraan komt, dan - weten jullie wel - is het soms toch druk.

Dia

Zwart van de mensen ziet het dan.

Nou zo ongeveer moet je je ook de aankomst van Jezus voorstellen

"De schare wachtte Hem op, want zij zagen allen naar Hem uit" schrijft Lukas.

Midden tussen al die mensen staat ergens vooraan Jairus.

Zodra Hij Jezus voet aan wal ziet zette knielt hij eerbiedig voor Hem neer en smeekt Hem: *"Here, mijn dochtertje ligt op sterven, kom snel mee en maak haar alstublieft weer beter"*.

Dia

Aan Jezus' voeten ligt een man die ten einde raad is. Zijn enig kind ligt op sterven.

Ze is nog maar twaalf jaar.

Als wij dat horen denken wij al gauw aan een kind in groep acht van de basisschool.

Maar dat geeft een beetje een vertekend beeld.

Want meisjes van twaalf jaar in Israel toen zijn te vergelijken met nu bij ons meisjes van pakweg twintig jaar.

In die tijd hadden meisjes van 12 a 13 jaar namelijk al de huwbare leeftijd en verlieten op die leeftijd dus ook al de ouderlijke woning.

Jairus en zijn vrouw hadden t' er vast wel eens samen met hun dochter over gehad.

Zo gaat dat toch op die leeftijd: dan maak je als ouders grapjes met je kinderen over het feit dat jij binnenkort bij hen op bezoek gaat, en als opa en oma met je kleinkinderen uit wandelen gaat.

Voor Jairus en zijn vrouw was dat echter allemaal in een klap afgelopen toen zij de dokter bij het bed van hun dochter 'nee' hadden zien schudden: *"het spijt me, maar ik kan niks meer voor u doen, het kan nog een paar week duren, maar het is een aflopende zaak, nogmaals het spijt me"*.

Op dat moment was het alsof Jairus en zijn vrouw de bodem onder hun voeten voelden wegglijpen en in een afgrond keken.

Ze waren de wanhoop nabij, of... er moest al een wonder gebeuren!

Een wonder...???

Maar wacht eens even...JEZUS!

Hoe vaak gaat het zo niet bij mensen: juist als er iets ernstigs gebeurt - een sterfgeval, een ongeluk, een de kop opstekende ziekte - valt heel veel van wat je tot dan belangrijk vond ineens weg, en houd je Jezus over.

Bij Jairus is dat heel bijzonder het geval.

Aanvankelijk moest hij namelijk maar heel weinig van Jezus hebben!

Nadrukkelijk wordt ons door Markus verteld dat Jairus een *'leider van de synagoge'* was. Een van de kerkelijke leiders in Kapernaum.

En die stonden er nou juist om bekend dat ze Jezus niet bepaald welgezind waren!

Zij ergerden zich er zelfs behoorlijk aan dat Jezus optrad alsof Hij hetzelfde gezag als God had, terwijl ze toch weinig tegen Hem konden doen omdat Hij vele wonderen van genezing verrichtte, ook in de synagoge.

Maar de ernst van de situatie haalt Jairus over.

De liefde voor- en het verdriet over zijn dochter helpt hem over zijn aanvankelijke weerstanden heen.

De vooraanstaande leider van de synagoge haast zich met een laatste hulppoging tot Jezus: *"Here, mijn dochtertje ligt op sterven, kom snel mee en maak haar alstublieft weer beter"*.

Hij **gelooft** op dat moment ook echt dat Jezus het kan.

Dat blijkt allereerst uit zijn eerbiedige houding: hij knielt voor Jezus neer. Het blijkt ook wel uit de manier waarop hij het vraagt: hij vraagt niet om oplegging van **handen** (zoals gebruikelijk in die tijd), maar noemt maar één hand.

Jezus is in zijn ogen kennelijk zo machtig, dat Hij zijn dochter in een handomdraai kan genezen.

Zonder te aarzelen gaat Jezus met hem mee.

Alleen... ze schieten niet erg hard op.

Als de boot in Harlingen of Lauwersoog is aangekomen en de mensen die erop zitten voet aan wal hebben gezet, duurt het nog wel even voor jij een zitplekje op die boot hebt.

Als mensen om je heen zo staan te dringen kom je niet erg snel vooruit.

Dat overkomt ook Jezus: de mensen *"drongen tegen Hem op"* zegt Markus.

Je moet je eens proberen in te denken hoe Jairus zich op dat moment gevoeld moet hebben.

Zijn dochtertje kan ieder moment sterven en de Enige die haar zou kunnen genezen die schiet maar niet op.

Bijna handenwringend slaat hij het gade: "toe nou, TOE NOU, SCHIET ALSTUBLIEFT OP"!!!

Maar Jezus lijkt Zich er maar weinig van aan te trekken.

Wat er vervolgens gebeurt lijkt die indruk alleen maar te bevestigen.

Tussen al die mensen loopt namelijk ook een vrouw mee.

Zij is ernstig ziek.

Al twaalf jaar lijdt zij aan zwaar bloedverlies.

Marcus noemt het heel kort maar t'is bepaald niet iets om licht over te denken.

Twaalf jaar bloedverlies: dat betekende in die dagen: twaalf jaar onrein, twaalf jaar vasten, twaalf jaar geen huwelijksgemeenschap en twaalf jaar geen toegang tot de tempel en de heilige feesten.

We ontmoeten hier dan ook een vrouw die ten einde raad is.

Ze heeft alle dokters al geraadpleegd.

Het heeft haar een vermogen gekost.

Maar het enige wat ze te horen krijgt is: *"het spijt me mevrouw, wij kunnen niks meer voor u doen"*.

Terwijl ze steeds verder achteruit gaat...!

Zij zit dan ook diep in de put en ziet er geen gat meer In.

Tot ze over Jezus hoort.

Hij is haar laatste hoop.

Zij **gelooft** in Hem.

Dat blijkt uit haar gedrag.

Dia

Alleen het aanraken van een van de vier kwasten die op de hoeken van Jezus' kleed zitten, lijkt haar al voldoende om genezen te worden. En dat blijkt ook inderdaad zo te zijn.

Terwijl Jezus doorwandelt, merkt de vrouw - nadat zij zijn kleed aangeraakt heeft - dat zij beter is.

Haar genezing hoeft Jezus en in Zijn kielzog Jairus dus niet verder op te houden.

Niet nog méér tijd verliezen, de tijd dringt al zo!

Maar ik zei al: Jezus lijkt zich daar maar weinig van aan te trekken.

Hij - die op weg is naar een stervende en die toch al zo weinig voortmaakt - staat stil en neemt uitgebreid de tijd voor de vrouw.

Daar móet een bedoeling achter zitten.

Jezus hoeft heus niet uit te vinden wie Hem heeft aangeraakt.

Dat weet Hij allang: Hij weet dat Hij is aangeraakt. Hij weet ook wie het deed.

Uit de werkwoordsvorm die Markus in vers 32 gebruikt blijkt namelijk dat Hij heel bewust zocht naar de vrouwelijke persoon die Hem had aangeraakt.

Het gaat Jezus er dus niet om publiekelijk de vrouw te ontmaskeren.

Maar Jezus wil met dit oponthoud de mensen heel nadrukkelijk op het geloof van die vrouw wijzen.

Het gaat Hem er niet om, te weten te komen, wat Hij al wist, maar om bekend te maken, wat iedereen moet weten: de kracht van het geloof: "*vrouw, uw geloof heeft u gered!*"

Daar is het Jezus met zijn vraag om te doen!

Je merkt dat ook aan wat er hierna gebeurt.

Het lijken twee heel verschillende gebeurtenissen, maar de geschiedenis van deze vrouw en die van Jairus grijpen precies op dit punt in elkaar: de kracht van het geloof!

Terwijl Jezus al die mensen op het geloof van de vrouw wijst, dringt zich namelijk op hetzelfde moment al duwend en trekkend iemand door de mensen heen: "*aan de kant, ik heb een spoedbericht!*"

Het is iemand van het personeel van Jairus.

Hij komt met een verpletterend bericht, waarschijnlijk afkomstig van de vrouw van Jairus: "*uw dochtertje is zojuist gestorven, het heeft geen zin meer!*"

Voor Jairus - die zich al zo heeft lopen verbijten tijdens het oponthoud met die vrouw - lijkt de wereld nu echt in elkaar te storten: hun lieve dochtertje gestorven; hoe moet het nu verder met mij en mijn vrouw?

Hoe komen wij hier ooit overheen?

Jezus hoort het bericht ook.

Zijn reactie is veelzeggend: het geeft precies aan waarom Hij zo net zo uitgebreid tijd nam voor de bloedvloeiende vrouw.

"Laat je niet ontmoedigen door dat slechte bericht van de doktoren, zit

niet in de put: wees niet bang, maar blij geloven" zegt Hij tegen Jairus.

Jairus heeft net zelf aan die vrouw kunnen zien tot welke dingen geloof allemaal wel niet in staat is: een genezing van een door de medische stand opgegeven patiente.

Daarom: *wees niet bang, maar blij geloven!*

Vertrouw op God, hoe dramatisch de omstandigheden in je leven ook zijn, hoezeer je het zelf ook niet meer ziet zitten, verwacht het van de Here!

En Jairus, die doet het!

Hij loopt niet weg van de schare, maar blijft bij Jezus die - nu de geloofsles is afgelopen - regelrecht!) met hem naar diens huis loopt.

Bij het huis aangekomen horen ze al van verre het geklaag.

En het geluid van treurig fluitmuziek.

Dat hoorde in die tijd tot de vaste rouwgebruiken: minimaal 1 fluitist en 2 klaagvrouwen.

Daarmee is het in een oogopslag aan alle omstanders duidelijk: t' is echt waar: Jairus' dochtertje is echt overleden!

Dia

Als Jezus dan ook de condoleance halverwege laat onderbreken en de begrafenisondernemer met zijn helpers naar buiten stuurt met de woorden: *"zij is niet gestorven, zij slaapt"*, dan wordt Hij uitgelachen.

Zoals dat zo vaak gaat: wie het geloof op de korrel neemt, heeft al gauw de lachers op zijn hand.

Het lijkt ook zo absurd.

Als er ook maar enige hoop was geweest dat het meisje sliep en niet gestorven was, dan waren die rouwende mensen er toch niet geweest?

Waarom zegt Jezus het dan zo: zij is niet dood, zij slaapt?

Daar zit bij Hem iets van een uitdaging in: Wie zulke dingen zegt moet het ook maar eens waar maken.

Als zij slaapt...laat Hij haar dan eens wakker maken?

Niemand gelooft dat namelijk!

Maar Jezus stuurt de mensen weg en Hij gaat alleen met drie leerlingen en de ouders de kamer binnen waar het lichaam staat opgebaard en Hij zegt, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is: *"opstaan, meisje"*, en pakt haar hand vast.

En dan gebeurt dat grote wonder: het meisje komt overeind, haar gezicht neemt weer de normale kleur aan, zij staat op en loopt de kamer door!

Dia

Het kan niet...een meisje dat een half uur of een uur dood is geweest, heeft zodanig hersenletsel gelopen dat zij, gesteld dat zij weer levend zou kunnen worden, niet meer kan denken, laat staan kan lopen door huis en dorp.

Maar het gebeurt!

'Opstanding van een dode' - met één handgebaar.

Ongelooflijk maar waar.

Jezus heeft dus gelijk gehad: de betonnen muur van de dood is voor Hem zo zacht als de sluier van de slaap.

Hij kan een dode opwekken als een slapende.

Wat een troost!

Daarmee laat Christus immers duidelijk zien dat niets en niemand Hem uit de handen glipt.

Ook onze stervende- en gestorven broeders en zusters niet.

Dia

"Welke troost geeft jou de opstanding van de doden...dat ik na dit leven meteen tot mijn hoofd Christus zal opgenomen worden..."

\..

'Welke troost geeft jou de macht van Jezus over de dood... dat ik op hetzelfde moment dat ik hier, na een ziekte of tengevolge van een brommer- of autoongeluk, mijn laatste adem uitblaas, door Hem als met een handomdraai in het Paradijs herleef Daar zit nog geen seconde tussen!'

Wat een troost!

Wat een troost! En toch...

En toch...

En toch voelt iemand misschien iets van teleurstelling bij zich opkomen.

"Want", zal onze reactie misschien zijn "die zieke vrouw werd beter, en dat dode meisje werd meteen weer levend, maar dat kunnen wij toch niet altijd zeggen???"

Jezus loopt niet langs de Noordkade of het Moleneind zodat onze ongeneeslijk zieken daar zijn mantel kunnen aanraken en beter worden.

En we ontmoeten Jezus ook niet op de begraafplaats om er onze

condoleantiebezoeken halverwege afte breken.

Ik sprak es iemand van wie de moeder ernstig ziek is. *'Ik weet wel dat mem het veel beter krijgt dan hier, maar ik kan haar straks niet meer bellen'*

En dat is ook zo.

Daar kunnen we niet onderuit.

Dat zijn de gevolgen van een wereld die het zonder God meende te kunnen stellen.

Da's de gebrokenheid van het leven na de zondeval.

Maar daar valt nog wel meer van te zeggen!

Want het is Jezus hier niet allereerst om die opstanding te doen!

Door dit **eenmalige wonder** wil Jezus vooral de ogen van de mensen openen voor een **permanent** wonder.

Jezus verricht wel een wonder.

Zoals Hij zoveel wonderen heeft gedaan tijdens zijn leven op aarde.

Maar dat deed Hij niet zomaar!

Hij deed dat - en dat geldt voor al Zijn wonderen - om daardoor Zijn **almacht** en liefde te tonen.

Om zichzelf daarin als **Zoon van God** te laten zien.

Jezus zoekt niet de sensatie van de wonder-doener, maar Hij wil door wonderen te doen de **geloofwaardigheid van het evangelie** versterken.

T' is echt waar, Ik kan alles wat nodig is om het voor jullie bij God weer goed te maken!

Je hoeft er niet aan te twifelen: dankzij Mij vergeeft God jullie je zonden!

Kijk naar de wonderen die Ik doe en weet hoe machtig Ik ben!

Dat dat Zijn bedoeling is blijkt ook wel uit het feit dat Jezus aan de ouders en de drie discipelen verbiedt om te vertellen wat zij hadden gezien in de sterfkamer.

Dat verbod kan niet dienen om het gebeurde geheim te houden.

Hoe zou dat kunnen...drommen mensen staan van een afstandje toe te kijken???

En straks zullen ze het meisje weer door het dorp zien lopen.

Van Matteus weten we dan ook dat het gebeurde wijd en zijd bekend werd.

Maar Jezus wil **het wonder zelf** laten spreken.

Dáárom hoeven de ouders en de discipelen er niet verder over te

spreken.

Dat leidt alleen maar af.

Laat de mensen zelf maar hun konklusies trekken.

Hun nieuwsgierigheid naar wat daarbinnen gebeurd is hoeft niet bevredigd, maar hun verbazing over het wonder moet hen leiden tot de vraag: Wie is toch die man die dat kan?

... en wil hen (en ons) tot geloof brengen:

Dia

" Wees niet bang, maar blijf geloven!"

In wat voor omstandigheden wij ons ook bevinden, wat voor leeftijd wij ook hebben.

Want *'geloven'* is - om het met de schrijver van de Hebreeënbrief te zeggen - *'het anker van je leven in de hemel vastmaken, waar Christus is'*.

Dia

'Geloven' is: erop vertrouwen dat - als jij het niet meer ziet zitten - die Ander jou erdoorheen helpt.

'Geloven' is: jouw vermoeide en slappe hand in de onvermoeibare krachtige uitgestoken hand uit de hemel leggen.

- Dat geldt als we ongerust naar onze kinderen kijken, of als we bezorgd van de dokter komen: *' wees niet bang, maar blijf geloven"'*
- Dat geldt als we werkeloos dreigen te worden of als we het leven op een bepaald moment niet meer zien zitten: *' wees niet bang, maar blijf geloven"'*
- Dat geldt ook als we wel eens piekeren en over onze zonden inzitten, of als we met een sterfgeval worden geconfronteerd: *' wees niet bang, maar blijf geloven"'*

Geloof in God, die almachtig is!

Hij zal jou, wat jouzelf of iemand uit je gezin ook overkomt, niet alleen laten!

Hij zal al je zonden, hoe groot ook en hoe vaak ook begaan, vergeven!

Hij zal je kracht geven om de last op je schouders te kunnen dragen en door de schaduwen heen weer licht te zien!

Nooit kan het geloof teveel verwachten.

De woorden van onze Heiland zijn gewis.

*Het faalt broze mensen vaak aan krachten,
maar nooit een vriend als Jezus is.*

Dia

'Wees niet bang, maar blijf geloven'!